

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δίκαιον ἕνατον μετρούντιες χρόνον
 ὅτιν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶων,

*
*

Ἐνηκῶσα τέσσαρα καὶ χίλια,
 ποῦ θὰ ἔβουιν λαοὶ μὲ πετραχίλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρομεθα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κτὰ φράγκα εἶναι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἴστὸ χέρι.

***

Εἰς γῶσθιν φέρομεν παντός εὐμοσίου τσίλεπν
 ὅτι πολοῦμεν σώματα «Ρομνοῦ» ἀνελλιπῆ
 μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
 δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομῶων τέλν.

Πρῶτον τοῦ μηνός τοῦ Μάη,
 τὸ πτολιέθρον βρωμαίε.

*
*

Σαράντα τέσσαρα σὺν ὀκτακόσα,
 ἱκανοποίησις γιὰ δίκην τόσα.

**Φαουδιῆς καὶ Περικλέτος,
 ὁ καθένας νέτος ἀκέτος.**

Ἄθῆναι. — Φασουλάκη μου, ποῦ ἴφορεσε τὴν βράκα,
 ἐγὼ πολέμου ἴπρόσμενα καινούθῳ παταράκα,
 μὰ τίποτα δὲν γίνεται κ' ἡ ἀκόνη μᾶς σκοινίζει
 κ' ὁ στόλος ὅπως ἄλλοτε μαριδέσ τηγανίζει.

Ἄγῶνας ἐπερίεμενα τῆς γῆς τῶν μεγαλειῶων
 κ' ἄγῶνες ἐτοιμάζονται νὰ γίνουιν τῶν Σχολειῶων
 κἂν τάχον κἂν βράδιον,
 κἂν ἴσὰς ἀρχὰς τοῦ Μάη,
 ὅτὸ πέτρων τὸ Στάδιον
 Ἀβέρωφ καὶ Μαριάμ.

Ἐν ἐπλαβεῖς καὶ οἰγῆ καὶ κρασοκαταπίξει
 ἴπρόσμενα καὶ σήμερα τουνρέκι πῶς θ' ἀνοίξῃ,
 κ' ἀνοίξῃ μόνον ἡ Βουλῆ, κ' ἀνοίξῃ μόνον στόμακα,
 καὶ βουλευτιῶων ἀντιέμψον βροσίδια καὶ τσακώματα.

Ἐπρόσμεν ἄσπρατόβρονα ὅτιν σάχλια τῆς ἀθήνης
 καὶ λόγους ἦκουσα γλυκεῖς περὶ τῆς σακχαρίνης,
 κ' ἂν πρέπει ἴσὰς ἐκρηκτικὰς τὰς ἴλας, βρὲ κανάγια,
 νὰ βάλουν καὶ τὰ σκῆγα.

Ἐπρόσμενα νὰ δόσωμεν εἰς τοὺς βαββάρους κἂν κἂν,
 νὰ ὄσωμε νίκης ἴσῃδα,
 κ' ἄσωμα τὸν Μυκάων
 νὰ λέῃ γιὰ τὴν εμῶσιδα.

Ἐπρόσμενα παροξυσμὸς ἦμῶων τῶν ἀτρομῆτων
 καὶ νῶας κἂν ἦκουσα φορολογίας σῆτων.

Ἐπρόσμενα πῶς πόθοι μας αἰῶνων ἱεροῖ
 θὰ πληρωθῶων ὡς ἐπερεε χωρὶς καμμίαν μείωσιν,
 κ' εἶδα νὰ τρέχουιν βουλευται πρὸς τὸν Καλογοεῆ
 καὶ νὰ ζητοῦν νὰ πληρωθῶων νέαν ἀποζημίωσιν.

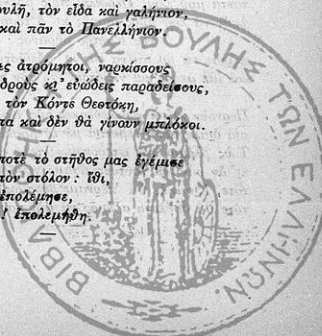
Ἐπρόσμενα σταυραετοῖς, ποῦ πρὸς ἀμάκαν ῥέπουιν,
 κ' εἶδα ὅτὸν κῆπον τῆς Βουλῆς
 τοὺς ῥήτορας τοὺς ἐστοταίε
 τὸν Μάσκον νὰ δρέπουιν.

Ἐπρόσμενα πῶς τοῦ Κραμῆλ θὰ τρίψομε τὴ μύτη,
 μὰ τῆς ἴδικῆς μας τρέψιμο θαρρῶ πῶς θὰ φωνιάξω,
 στόλων ἀπόσπλους ἴπρόσμενα, κ' εἶδα τὴν Ἀμφιτέριτη
 μὲ Βασιλεῖς καὶ Πληρχητας νὰ φειγῆ γιὰ τὴν Νάξο.

Ἐπρόσμενα τὸν Κόντε μας νὰ ἴδω ξεσπαθωμένον
 γιὰ νὰ τρομάξῃ ἡ Πύλη
 καὶ πρὸς αὐτὴν νὰ στείλῃ
 τὸν κερᾶνον εἰς φάκελλον ἐδώδῃ κλεισιμένον,
 κ' εἰρηκόν, βρὲ Φασουλή, τὸν εἶδα καὶ γαλήριον,
 καθυρονχάζοντα κ' ἐμὲ καὶ πᾶν τὸ Πανελλῆγιον.

Δρέψατε πάλιν, Ἕλληνας ἀτρομῆτοι, ναρκῶσους
 εἰς τοῦ Μαῖου τοὺς φαειροὺς κ' ἐνώδεις παραδείσους,
 καὶ δι' ἐκείνων στέγατε τὸν Κόντε Θεοτόκη,
 ποῦ ὄψασε τὰ πράγματα καὶ δὲν θὰ γίνουιν μπλόκοι.

Κ' αὐτὸς μὲ πόλεμον ποτὲ τὸ στήθος μας ἐπέμπε
 κ' εἶπε στὸν στόλον: ἴθι,
 ἀλλὰ δὲν ἐπολέμησε,
 πλὴν φεῦ! Ἐπολέμηθη.

Κουράζεται να πολεμή κι' αὐτός ὁ Τελαμόνιος,
μαραίνονται μυρσίναι,
κι' ὁ πόλεμος αἰώνιος
γὰ τοὺς Ρωμῶν δὲν εἶναι.

Κουράζεται κι' ὁ Κορδῶνας, ποὺ γρηγορεῖ ξυπνός
καὶ δὲν κοιμάται διόλου,
καὶ φεύγει καὶ τὸ μένος μας ὅταν γρηγορὸς καπνὸς
καπιζομένου στόλου.

Ἐκ τῆς Κρήτης τὰ Χανιά...

Βρῆ Περικίετο μὴ φωνῆ,
ποὺ χάσκει καὶ σκοτίζεσαι ὅτῃς δόξῃς τὰ ρημάδια,
μὲ τόνο σήμερα γλυκὸ
λέω τραγοῦδι Κρητικῷ:
μὰ μὰρρη μάννα ζύμωμε τοῦ γυροῦ τοῦ παξιμάδιου.

Τ' Ἄη-Γεωργηῶ ζήμωρεσε, τῆς λεβεντιάς ἡ σόλη,
κι' ἔσηκωθῆκαν ὄλοι,
κι' ἔπῃγαν τὴν παρέλασον γὰ' ὄδων τῶν στρατευμάτων,
θέαμα θεαμάτων.

Κι' ἐγὼ ποὺ λὲς ζεκίνηρα μ' ἐλλπίδας χαροπὸς
κι' ἀντάμωσα τὸν Κοῖντονο, τὸν Τσουδερό, τὸν Φουμή,
κι' οἱ καταρούται τοῦρανοῦ μὲ βρόντους κι' ἀστραπὰς
μὰς ἔρωσαν ἀπὸ παντοῦ βροχῇ μὲ τὸ τουλούμι.

Φράκα τῆς ὥρας ἔβλεπε καὶ βράκιες, γραουπηῖ,
κι' ὁ σμερδαλὸς σφραγὸς νὰ τοὺς τὰ βρέξῃ, φρόντισε,
ἓνα χιμῶνα τοῦρανοῦ δὲν ἄκουσαν βροπιῖ
καὶ μόλις ἴληα ὅτ'α Χανιά κατήστανε κι' ἔβροτιντσε.

Τι σπαλέται δὲν ἔπῃγαν τῆς βροχῆς τὰ ρεῦματα!
ἔμπρὸς ὅταν Πρίγκηπα διαβαίνουν διεθνή στρατεύματα.
Νὰ καὶ Ρώσσοι, νὰ καὶ Γάλλοι, κι' Ἴταλοὶ καραμπιζέρο,
τῶν ἀντάμωμεν ἀσκέρι.

Βρέχονται καὶ τὰ Τουρκάκια, τὰ ταμπούρα κι' ἡ τρομπέταις,
ἔφθασαν κι' ἐξ Ἡρακλείου μὲ τῆς κόκκιναις γακέταις
καὶ τῆς ἄσπρας τῶν τῆς κόσκιαις Ἐγγλεζάκια τρυφερά,
καὶ μουσκεύονται λοφία καὶ μουσκεύονται φτερά.
Χαιρετῶ κι' ἐγὼ τῆς Κρήτης τὸν μεγάλο τολεπῆ,
βλέπω λούτσα τοὺς ἐν τέλει καὶ τὸν Πρίγκηπα παπῆ.

Τότε τοῦ Μεγαλοσταύρου τὴν ταινία τὴν βρεγμένη
τὴν στεγνώνει ὅτῃν θεομῆστρα,
καὶ στεγνῇ τὴν ξαναβάζει καὶ ὅτῃν Ἐκκλησιὰ πηγαίνει
μὲ σταυρούς, κορδέλαις, ἄστρα.

Ὅταν γενῆ παρέλας τῶν ξένων δορυφόρων,
πάντα μὴ λένε, Περικίη, πῶς βρέξει κατὰ κόρον,
ὡσάν νὰ λήῃ πρὸς αὐτοὺς κι' ὁ τόσον γαλανὸς
τῆς Κρήτης οὐρανός:
πάρτε τὰ βρεγμένα σας κι' ἀδεύστε μας τὸν τόπο,
καὶ μὴ μεροὶ καὶ γκατάια γὰ τὸν πολὺ σας κόπο.

Περγονὺ κι' οἱ χωροφύλακες τῆς Κρήτης, Περικίετο,
μὰ θαλεγγμένη λεβεντιά μὲ τὸ βρακὶ τὸ σκέτο.
Τοὺς βλέπω καὶ φτερόνομα, τοὺς βλέπω καὶ πετῶ,
κι' ἂν σὴν καὶ τοῦτους εἴχαμε χιλιάδες ἐκατό,
τότε, Κλαμῆ, θὰ ἔπρωγαμ βεβαίως τὸν ἄερα σου,
τότε θὰ σοῦλεγα σ' ἐμᾶς νὰ μὴ κουνῆς τὴν χέρα σου.

Σημαίνουνε τῆς Ἐκκλησιᾶς χαροῦμεναις καμπάναις,
καὶ τρέχουν γέροι καὶ παιδιὰ, καὶ τρέχουν μαυρομάνναις.
Ὁ πόθος τῆς ἐνώσεως ὅτ'α μᾶτα τῶν ἀστράφτει
κι' ἐκείνους τοὺς ἀνάρτει.

Τὸν χαιρετῶν μὲ μουσικαίς, μὲ ἄσπραις καὶ μὲ μῦστα,
κι' ἂν ἔχῃς μάττα δάκρυα κι' ἂν ἔχῃς στήθος οὐστρα.

Ἰδοὺ κι' ὁ Πρίγκηπ ἕψηλός σὴν Δάκτυλος Ἰδαίος,
καὶ τὰ φανάρια τᾶρξε κατακλινοῦς ραβδαίος,
ποὺ μὴν νῆκ' ἀγρόπνησε γι' αὐτὰ κι' ἔκακοπάθησε
καὶ σὲ σκαμνὶ δὲν ἔκλισε
Σκαμνιάς ὁ καὶ Δίμαρος, παντοῦ μοχλῶν προθύμως,
ποὺ μ' ἐπεσκέφθη, Περικίη, μὲ φράκο κι' ἐπισήμως.

Κι' ὁ Παππαδιαμαντόπουλος μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ
διαβαίνει μὲς ὅτου Πρίγκηπος τὸ γρηγοροῦ τῆμαξί,
παρηλοῦσθε ραδινοὺς κι' ὁ κύριος Λεμπέσις,
πλὴν ὁ Καρμπούνης, ὁ λαβὼν παρόσημον τῆς Ἔσσης,
δὲν ἦτανε ὅτ' Ἄη-Γεωργηῶ τὴν φῆστα τὴν βαρβάτη,
γιατ' ἱμφλουέντζα δυνατὴ τὸν εἶχε ὅτ'ο κρεββάτι.

Ἄκουσ' μὲ κατάνυξιν τῆς Ἐκκλησιᾶς νυαμοῦς,
ἀκούσ' καὶ τὸν ἐθνικὸν τὸν ἔθνον μὲ παλμοῦς,
κντᾶζὸ τὸν κνμαπιμὸν τῶν Κρητικῶν λαβάρων,
κι' ἐνὶ πρὸς τὸν πλησίον μὴ λαλοῦ περι Βουλιάρων
Ἰδοὺ παρὼν κι' ὁ Βουλιάρης, Ἐφέτης φημισμένος,
τὰ μάλιστα βρεγμένους.

Μπὸν ζοῦρ ὅτους Γάλλους ἔλεγα, ὅτους Ἴταλοὺς μπουτζόρο,
κι' ἐνὶ χαρίεις κι' εὐμειδῆς
εἶπα πρὸς φίλους εὐφραδέις
τὴν γλῶσσαν τὴν πολιτικὴν νὰ βάλουν εἰς τὸν τόρο,
κι' ὁ Τουργαζῆς μ' ἔβλεπε μακροδὲν, Περικίετο,
καὶ ὅτῶνόμα μὴ μουστειτε τρε ζοῦ μὴ φὸ μπουκέτο.

Μὰ κι' οἱ Σύμβουλοι παρήσαν
μέσα ὅτῃς βροχῆς τὴν λίσσαν,
ὄλοι φρεσκοζουριμένοι
κι' ἐπισήμως στολιμένοι.

Πλὴν κι' ὁ φίλος Δασκαλάκης,
ποὺ τὸν γνόρισσε πολλάκις,
μὲ κομηγὴ κορμοστασιὰ
κι' ἐπισήμου φορεσιὰ
στέκειται ὅτῃν Ἐκκλησιὰ.

Κι' εἶδα φράκα νᾶχον γαλί
σὴν κι' ἐκεῖνο τοῦ Σκουλοῦδη,
κι' εἶδα τὸν Χατζημυχάλη
κι' εἶδα καὶ τὸν Νικολοῦδη.

Ὅμως εἶδα καὶ τὸ γαλί τοῦ ἴδικου μου τοῦ σουρτοῦκου,
τῆς ἴδικαις μου κατανυγαίς,
καὶ σμηταίς καὶ μνηστιαίς
ὅτ'ο μπακαλικο μου νητάζου τοῦ κυρίου Νταρλαῖουκου.

Σὲ σοκάρα μπανοβγανιο
καὶ μὲ Χόντζηδες πηγαῖνο
ὅτου Νουρηῖ τοῦ μαφρνεῖο, κι' ἀπὸ ἔμπρὸς μου, κασσιδιάρη,
καὶ Χανουμοῖαις περγονῶν,
ποὺ ὅτους δρόμους τριγυροῦν
τὴν ἡμέρα μ' ἀμπερλινο καὶ τὴν νῆκτα μὲ φανάρια.

Πάει κι' εκείνος ὁ Κιαιμῆλ, τῆς Σμύρνης ὁ σαρκῆς,
ἰδὸν ἱερανοποίους καὶ μὲ τὸ παραπάνω...
καὶ κ' ὁ Ζεγγίνης, καρφετῆς, παλληκαῶς Ἀράτης,
τρῆς πιθαμαῖς μακρύτερος ἀπὸ τὸν Κασαλιάνο.

Πῖνω καφὲ Ροδοσιανοῦ καθὼς καὶ Χαριδῆμον,
κι' εὐφραίνεται τὸ πνεῦμα μου κι' ἡ φλόγισσα ψυχῆ μου,
καὶ μέσα ἴσὼν Σιλμίτ-Χανὲ τὸ ἴκετον Μπραημάκη
ξασπλῶνω σὰν τεμπελχανῶς τὸ δόλλο μου κοριμάκι.

Χαίρετε, Ρώσοι, Γάλλοι καὶ σὲς καραμπινιέροι,
γῆνα τοῦ Βενετᾶκη, ταβέρνας τοῦ Ρενιέρη.
Τρῆς χαιρετῶ τοὺς κήπους, ποῦ ἔχρετασα δροσιά,
τὸν βράχο, τὸ λαγκαδί,
μὰ καὶ τὸν Βορεάδη,
ποῦ τὰ περιφρημά του μ' ἐπότισε κρασιά.

Μὲς ὅτῃς πικναῖς τῆς φράκταις γλυκολαοῦν τὰ ἰδιόγνα
τῆς Ἰουδαίας τὰ χροῖα.
Ἦλιος Ἀπριλῆ λάμπει,
μοσχοβολοῦν οἱ κάμπου,
κι' ἐγὼ θαρῶ πὼς βγαίνει τὸ μοσχοβόλημά των
ἀπὸ μαρτύρων τάφους, ποῦ κλαίει ἴστυνομὰ των.

Πάει τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς
τῆ συνεργεία τῆς Βουλῆς,
πάλι τοῦ ἴδωσαμε ὅτ' αὐτιά,
τοῦ ἴδωσαμε τὸν βῆγα,
καὶ ἴστυ Βασίλη τοῦ Νοτιᾶ
πᾶω νὰ πῶ μαστιχα.

Εἶμαι τώρα μὲς ὅτῃ Λέσχη, Περικλέτο μου κωθῶν,
τοῦ κυρίου Κονδυλάκη, ποὶ γὰ Ρώσοους ξεοπαθῶναι,
κι' ἐκεῖ πέρα κορδωμένος συζητῶ τὰ καθεστῶτα
μὲ τὸν φέροντας τὰ πρῶτα.

Κι' ἂν τὸ κτένι, καθὼς λέγουν, πάλιν ἐφθασε ἴστυν κόμπο,
μὰ νὰ ἴστυς ἴστυς βουλευτᾶς,
ποῦ παρλάρουν κατ' αὐτάς,
ὄλοι κλάδουν ἰδὼ πέρα νὰ πηγοῦν εἰς τὸν Κολόμπο.

Μὴν τὸ ξεχάσης, μασκαῶ,
καὶ κάνε μου τὴ χάρι,
καὶ πᾶω ἴστυ Κουκουναρά
νὰ φῶω κουνουράκι.

Ἀράτηδες μὲ χαιρετοῦν
καὶ περιέρχους μὲ κνιτοῦν,
καὶ τέτ ἀ τέτ κνιτοῦν μὲ κλῶρον Ἀραπία,
καὶ θὰ μὲ πᾶνε, Περικλῆ, καὶ ἴστυ Πελεκαιπία.

Ἄθῆνα. — Φίλε Φασουλή,
νὰ πῆς καὶ νὰ κηρύξῃς
πὼς γὰ τῆς Σμύρνης τὸν Βαλῆ
δὲν ἀπαλείται ῥῆσις.

Τὸ κράτος ἴστυζάει
κι' οἶοι τὸ κᾶνον χάσι,

ὁ δὲ ἴστυς Μὰς Πρόξενος πάει ἴστυ Μαιροβοῦνι
πρὸς ἴστυν τοῦ Βαλῆ,
κι' ἐγὼ κνιτῆθηκα ποῦ,
ποῦ μὲς ἴστυ φέστα τῶν Χαριῶν δὲν εἶδες τὸν Καρμποῦνη.

Ἀρειμανίον μάγουλα σὰν πρῖν δὲν κοκκινίζουν
κι' οἱ στόλοι δὲν καπνίζουν.
Ἐσβῆσαν καὶ τὰ κάρβουνα, ὀσῆνον καὶ τὰ φουγάρα...
αὐτὰ καὶ μένω... Περικλῆς, τῶν Ἀθῆνων μαγάρα.

Ἀπὸ τὰ Χανιά τῆς Κρήτης. — Μάιος ἰδὼ κι' ἐκεῖ
καὶ φροντίζον τὸ χορτάρι,
καὶ τὸ Σάββατ' ὁ Σαββάκης μοῦπτε τὴν Κυριακῆ
πὼς οἱ γάμο θὰ μὲ πάρη.

Κι' ἐγὼ πάλιν πλήρης μένους
ἀναβα κι' ἐκόρονα
μ' ἔφεραν πρὸς τοὺς Ἀρμένους
εἰς τὸν Ἀποκόρονα.

Μὲ χροῖμα καταπράσινο καὶ κάθε πέτρα βάφετα...
τί θῆμα ἀπερίγραπτον, ὅπου δὲν περιγράφεται.
Χωρὶς νὰ βγάζω μῆτε γροῦ
κνιτοῦσα κοίτας ἀειτῶν...
μοῦ ὄσσησαν καὶ τὸν Τσαγῆ,
τὸν Πρόεδρον τῶν Ἐρετῶν.

Κι' ἐκεῖ ποῦ χάσκον ἐβλεπα μετὰ πολλῆς βλακείας
μακρῶν κατοικίας
καὶ τὸν Βικέλ' ἀντάμωσα καὶ τὸν Βαλαωρίτη...
τοὺς εἶπα: καλῶς ἤλθατε, μὰ πὼς καὶ σὲς ἴστυ Κρήτη.

Καὶ μ' ἔρωτοῦν
καὶ τοὺς ῥοιτῶ,
καὶ χαιρετοῦν
καὶ χαιρετῶ.

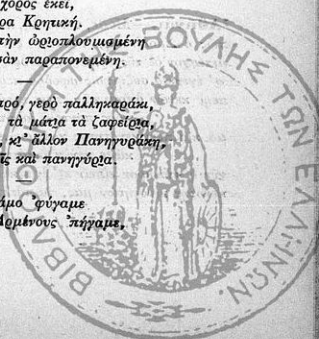
Ὁ γαμπρὸς Πανηγυράκης, Ζυμβρακάκης ὁ κομπάρος...
ἴστυ χάρισμα τραπέζι καὶ τοῦ εἰχτηνα σὰν γλάρος.
Ἦπια κι' ἔφαγα γὰ δέκα καὶ δὲν ἄφηρα μπουναῶ,
ἴστυρα καὶ τὸν Ζουριδῆ, τὸν Νομάρη ἴστυ Σφαρά,
ἴστυρα καὶ τὸν Βαλιῆ, ποῦ μὲ ἴστυ καὶ σπουδῆν
διευθύνει τοὺς δεσμῶτας τῶν κατέργον Ἰτζεδίν,
κι' εἶθε κάθε κατεργῆσις, ποῦ ζητεῖ νὰ παραδράση,
τὸν ὑπόλοιπον τοῦ χροῖον εἰς αὐτὰ νὰ τὸν περάση.

Χορὸς ἰδὼ, χορὸς ἐκεῖ,
κι' ἔσαις λίρα Κρητικῆ.

Τῶν ἴστυρα τὴν πέρινα τὴν ὀριπολοισμαμένη
κι' ἀφήσαμε τὴν γειτονιά σὰν παραπονεμένη.

Ἐτραγοῦθησαν καὶ τὸν γαμπρὸ, γροῦ παλληκαῶν,
ἴστυρα τῆς κοπελῆς τὰ μάτια τὰ ἀφείσα,
κι' ἴστυρα, βροῦ Περικλῆ, κι' ἄλλον Πανηγυράκη,
ὄλο Πανηγυράκηδες, χαράς καὶ πανηγυρία.

Κι' ἀπὸ τὸ γάμο ἴστυρα
καὶ ἴστυς Ἀρμένους ἴστυρα,

κ' ἐκεῖ γὰρ ἴγ'ο ἔξεχασα τῆς νότιας τοῦ Ρωμάνου
κ' ἔστρωσα τὴν ἀριὰ μου ὅταν ἴσχω τοῦ πλατάνου.
Τὶ κοῖμα, ποῦ καὶ σήμερα πολέμους δὲν κηρύξατε
κ' οὔτε τὰ δόντια ἔριζατε.

Πῖνω τῆς πηγῆς νερὸ
οὐκ κρηστάλλι καθαρὸ.

Ἀεῖτε πάλιν γὰρ πολέμους, Ἀθηναῖοι μου ζουρλοῖ,
νὰ ξαναπαράλωμε...
ἴνα λές, μισὲ Μπουρλή,
νὰ τοὺς τὴν ἴμολάρωμι;

Λεξιά κ' ἄριστερά
μὲ ρητορικῆς πυρὰ
βομβαρδίσατε τὰ πάντα,
δίχως νὰ ῥωτίατε γράντια.

Χαρήτε στόλιον ἄρμενα κ' ἑλληῖς καὶ κορδονάχα,
καὶ στοὺς Ἀρμένιους κάθουμι κ' ἀκούω τῆς θονάχα.
Ἐδῶ ὅτους ἱσχυροὺς τοὺς βαθεῖς ἔκειναν τῶν πλατάνων,
ποῦ τοὺς ἠγλόνων γάραχα κ' ἄστειρεντα νερά,
τί συνελούσεις ἔβγαν ἡρώων καπετάνων
καὶ πόσα δὲν κοιμήθηκαν τουφέχα βροντερά.

Πῶς μαῦροι σκλάβοι γύριζαν μέσα σὲ τέτοιοις λόγγους
μὲ κλάματα καὶ βόγγους,
καὶ πῶς σὲ τούτοις τῆς φωλαῖς,
ποῦ πρέπει μόνο κοπελαῖς
νὰ πᾶνουν πεταλούδαῖς,
φωλιάσαν καλιακούδαῖς;

Ἄμπορεῖς ποτε νὰ φαντασθῆς, ὃ σκέλε τῶν τριόδων,
αἶμα πῶς ἐπορφύρωσε τὸ χροῖμ' αὐτῶν τῶν ῥόδων,
καὶ τοῦτο τὸ κρησφύγετον ἐρώσης ἀρδύων
πῶς ἔβγινε κοιλὰς σφαγῆς καὶ κόλασις κλανθιμῶνος;

Τὶ Κρητικάχα γύρω μου ἴπποδουσαν οὐκ ἀγρίμα
καὶ μὴ ῥωτίς τί ἔτάρβησα μὲ κἄτι καλντερίμα.
Βλέπεις σὲ δρόμους μαλακοὺς εἶμαι συνειθισμένους
κ' ἂν τῶξερα θὰ πῆγαυα καλὰ πεταλούμενος.

Μὰ τί νερό... ξανάφαγα κ' ἔγλειψα τὰ τσανάχα
καὶ οὐκ ἔβδῶ μὲ τὸ καλὸ θὰ φέρω δὴδ σταμνάχα
νὰ πῆξ γὰρ τὸ στομάχι σου, νὰ κἄνης καὶ γαργάρας...
σὲ χριετῶ καὶ χρωστῶ καὶ μ' ὀλαις τῆς μαγάρας.

ἌΘῆναι.— Μάθε, Φασουλή, ποῦ τσαμπουνῆς ὅτιν Κρήτην,
πῶς ὁ Σμολόνουκῆς ἤραστρε ξανά μὲ τὸν Λιμπρῆτη,
μετέσοχον δὲ τῆς ἐριδος κ' ἄνδρες ποικίλων γνώσεων
κ' ἔγένετο συζήτησις σφοδρὰ περὶ κενώσεων,
περὶ κενῶν ἀποθηκῶν, περὶ κενῶν τεχνιτῶν
πρὸς παντελῆ κενότητα,
μὰ καὶ περὶ κενότητος κρητικῶν κυβερνώτων
κάθε κενὴν ὄντοτητα,
πῶν δ' εὐκαιρῶν εἶπειν κ' ἐγὼ καὶ κάθε πατριώτης
κενότης κενότητων μας, τὰ πάντα ἔξει κενότης.

Τοῦ Θεοτόκου τοῦ ζητοῦν νὰ φέρῃ τὰ χαρήτια
κ' ἐκεῖνος δὲν τὰ φέρνει,
κ' ὁ Κορδονάχαρος φοπιὰ
κατὰ τοῦ Κόντε πέρινε,
καὶ τοῦ ζητεῖ νυχθημερόν ἀνεύθυνος εὐθύνας,
θὰ τοῦ ζητήσω δὲ κ' ἐγὼ σὺν ἑλλῆς ὅτας Ἀθήνας.

Ἄστο, Κόντε, τὸ μπουρίνι
κ' ἔλα δὸς μου τὰ χαρήτια
πρὶν νὰ κάνω τελατῆν
τοῦ Κουβέργου σου ταῖτά.

Τὸ σχοινὶ μὴν τὸ τετιώνης,
δίχως νὰ πολυλογῶ
τὰς εὐθύνας δὲν γλιτώνεις
γιατὶ σὲ δὲν εἶσ' ἐγὼ.

Τέτοια λέει, τέτοια ψάλλει
τῆς Κορδῶνας τὸ κεφάλι.
Σήμερα Πρωτομαγιά
πῖνω σ' ὄλιον τὴν ἔγεια.

Πότε τῆς Ἑλλῆς κοπέλι, πότε πάλι Κορδονάτος
φλούδαῖς ἀγγουρῶν μουσῶ...
πῶς προώδενσε τὸ κράτος
μαρτυρεῖ κ' ὁ Κλεμνασῶ.

Σήμερα Πρωτομαγιά
πῖνω σ' ὄλιον τὴν ἔγεια.

Γίνομαι Πανφυρακῆς, δρέπω ῥόδα, δρέπω φούλια,
καὶ τὸ κράτος ὅπως πέρου στερωνάνου μὲ μαρούλια.

Γὰρ τὸ νερὸ ποῦ μοιγαργες δὲν θέλω νὰ τὸ φέρῃς,
ἀφοῦ περὶ χρόνων ξέρις
πῶς φίλος τῆς χωνευσεῖς δὲν εἶμαι τῆς εὐκόλου
καὶ τῶν Ἀρμένων τὸ νερὸ δὲν μὲ συμφέρει ὁλόλου.

Ἄπο τῆς Κρήτης τὰ Χανιά.— Καλὲ μου Ἡερικίλετο,
τὸ καλντεριμὸ μου ἔρῳπησε τὸ κάθε σιβαλέτο,
καὶ μ' ἔτεργαν καὶ τῆς Βουλής φιλονικιαὶ κ' ἔριδες,
ποῦ ξετρελλαινῶνται γ' αὐταῖς καμπόσοι χασομῆρηδες.

Κὶ ἔδῶ γὰρ κόμματα ἴμλουν εἰς τὸ Χαμάμ-Σεκάκι,
κ' ἀπὸ τὰ τόσα, κωνεῖ,
παράλθουν ὅτο Σιμπιλ-Χανὲ
γὰρ τὰς μελλούσας ἐκλογὰς καὶ τὸν Μιχεληθάχα.

Κὶ ἔδῶ πέρα Θεοτόκης, κ' ἔδῶ πέρα Κορδονᾶς,
κ' εἶδα τόπους Ἠλιούταν καὶ λεμιῶνας πανοιούτους,
πλῆρ' ὀφόμεθα καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ὅτας κλεινάς,
ὅτιν Βουλῆν, ὅτιν Γεροντιαν, στοὺς μαλλώσαντας φιλιππουσ-

